

„днесъ да угодишъ същеврѣменно и на турци, и на бъл-
 „гари, това е невъзможно. Рѣчта на г. Форстера, по
 „мнѣнието на оратора, е далечъ отъ да е пропита отъ
 „такъвъ миролюбивъ духъ, отъ какъвто се види, че е
 „искалъ да се въодушевява. И той, ораторътъ, засѣга
 „сега по-отблизу, практически и направо въпроса, безъ
 „никакви забикалки. Напримѣръ, казва той, г. Форстеръ
 „полага като начало: „вие неможете да искате отъ тур-
 „цитѣ повече отъ каквото би могли да дадатъ“. Отъ
 „друга страна, той самъ признава, че баши-бозуцитѣ въ
 „България били още въоръжени и че тѣ още слѣдватъ
 „да вършатъ убийства, грабежи и изнасилвания. Г-нъ
 „Форстеръ прибавя да каже, че турското правителство
 „не може да ги обезоружи. Споредъ теорията на г. Фор-
 „стера турскитѣ свирѣпства въ България трѣба още да
 „слѣдватъ, защото турското правителство не може да
 „обезоружи баши-бозуцитѣ, а отъ него не трѣба да се
 „иска повече отъ каквото е въ състояние да направи.
 „Това е за очудване, наистина. Ораторътъ не ще да каже,
 „че г. Форстеръ мисли така, но неговата аксиома „да не
 „се иска отъ Турцитѣ повече отъ онова, което могатъ
 „да направятъ,“ не може логически да докара до друго
 „заклучение. Г-нъ Форстеръ ще му позволи, казва ора-
 „торътъ г. Балабановъ, да му каже, че турското прави-
 „телство не само не може да обезоружи баши-бозуцитѣ,
 „но то и не желае да направи това нѣщо, защото това
 „не влиза въ неговитѣ смѣтки. Г-нъ Форстеръ показва
 „грижа и за другитѣ християни въ Турция. Той има
 „тукъ пълно право. Всички желаятъ да бждатъ сво-
 „бодни, и най-практическото нѣщо би било да се даде на
 „всички право на самоуправление. Г-нъ Форстеръ говори
 „и за други мжнотии; той казва, напримѣръ, че, ако
 „България добие своята пълна автономия, живѣещитѣ